

İbrahim Yusifoğlu

AZƏRBAYCAN
VƏTƏNİMDİR

2003
1093

116
Y-94

**İBRAHİM
YUSİFOĞLU**

43411

**AZƏRBAYCAN
VƏTƏNİMDİR**

72847

M. F. AXC. OY EƏNA
Azərbaycan Dövlət
KİTABXANASI

**BAKİ
ŞİRVANNƏŞR
2003**

Redaktoru
Anar İsabəyli

Rəssamı
Ədalət

İbrahim Yusifoğlu
Azərbaycan Vətənidir. Şerlər və poema.
Bakı, Şirvannəşr, 2003.
96 səh.

83.3. Az(2)

054

© İ. Yusifoğlu, 2003.

Ünvan: Bakı – AZ 1021, Badamdar şos. 77.
Tel.: 92-92-27, 92-93-72, 34-70-94, 850 (316-23-40).

NAŞİRDƏN

Şair İbrahim Yusifoğluyla məni "Cih-Cih" uşaq qəzeti tanış edib. Onda ki, "Cih-Cih"-in şöhrətli illəriydi. Azərbaycanın bu ilk özəl uşaq qəzeti 10-12 min nüsxəylə çap edilir, Vətənimizin hər yerinə yayılırdı. Belə vaxtlarda İbrahim Yusifoğludan məktub aldım. Şerlərini yollamışdı. Onda, səhv eləmirəmsə, İbrahim müəllimin yaşı 40-ı adlanmışdı. Yarım səhifə şəkilli, rəsmli şerlərinə yer ayırırdı. "Cih-Cih" qanadlandı Naxçıvana. Sonralar İ. Yusifoğluyla əyani tanış olanda dedi ki, məni heç ilk kitabım nəşr edildəndə bu qədər təbrik edən olmamışdı. Bütün Şərrur "Cih-Cih"-i oxumuşdu.

Bu gün artıq İbrahim Yusifoğlu 50 yaşına yetişib, özü kimi qələmi də püxtələşib, yetkinləşib. Bu illər ərzində onun şer, nəsr, publisistika sahəsində neçə-neçə kitabını nəşr etmişik.

İbrahim Yusifoğlunun ayağı sayalı olub. Ondan sonra qapımızı İlyas Fərəməzoğlu, Vaqif Məmmədov, Vaqif Əsrar, Asim Yadiqar, Aləmzər Sadiqqızı, Xoşqədəm Elxos, Səyyad Əzizəy, Allahverdi Aqil, Ədalət Kərimli, Hüseyn Bağiroğlu, Nəfilə Abuzərli, Elxan Yurdoğlu, Aydın Əliyev, Mirəhməd Seyidsoy, Nahid Vüqarlı, İlqar Qulubəyli, Leyla Qasımova, Vasif Çörəkçi, Səbinə Əlincəli döyüb.

Bəli, Naxçıvan ədəbi qüvvələri məhz İbrahim Yusifoğludan sonra "Şirvannəşr"-ə üz tutub desək, yanlışdır. İbrahim Yusifoğlu isə hər şeydən əvvəl şair-pedaqoqdu. Onun qələmindən çıxan misraların canı isə Vətən məhəbbətidir. Onun Vətən sevgisi də hər şeydən uca və alidir:

Yer üzündə bir diyar var,
Çox gözəldi burda hər yan.

*Ürəkləri ovsunlayar
Ana yurdum Azərbaycan.*

*Bu Vətənin Kürü var, Arazı var, bir də şairin uşaqlığı-
nın-gəncliyinin yol yoldaşı Arpaçayı... Arpaçay isə bu gün
Ermənistan adlanan qədim Azərbaycan torpaqlarından
axıb-gəlir. Baxmayaraq ki, onun yoluna-rizinə bənd atıb,
bərə salırlar:*

*Ancaq baxmır sədlərə,
Coşub-daşır yazda çay.
Şərurda dönür mavi
"Gümüşgöl"ə Arpaçay.*

*İ.Yusifovlu şerlərinin mayası Vətənin, el-obanın pərva-
nəsi olan poetik fikirlərdən yığılıb. Şairin qəhrəmanları
– böyütdüyü balaları, dərs dediyi şagirdləri, bir də "nə-
nə-baba" deyən nəvələr, nəticələrdi.*

*Bu gün yarı yaşına yetişən şairin əsərləri sabaha – nəvə-
nəticələrimizə bizim günlərin söz-söhbətini aparır. O söz-
söhbət ki, sabah inanıram ki, onun həsrətini çəkəcəklər.
Aşağıda misal gətirdiyim iki şer fikrimə tutarlı əsasdır:*

*Alma bağları bu il
Ağ dona bələnibdir.
Budaqlara elə bil
Ulduzlar ələnibdir.
("Alma")*

*Yaxın gəl, bir şana bax,
Bu baldı, bala, baldı.
Çəkilib gül-çiçəkdən,
Söz yoxdu, bala... baldı.
("Bal")*

*Sizi bu şerləri oxuyub, düşünməyə vadar edən şairə
uğurlar arzulayır və deyirik, 50 yaşın mübarək!*

AZƏRBAYCAN VƏTƏNİMDİR

**Tarlalara həyat verən
Araz mənim, Kür mənimdir.
Müstəqil günlər yaşayan
Azərbaycan Vətənimdir.**

AZƏRBAYCAN VƏTƏNİMDİR

Yer üzündə bir diyar var,
Çox gözəldi burda hər yan.
Ürəkləri ovsunlayar
Ana yurdum Azərbaycan.

Hamı bilir çox uludu,
Çox qədimdi onun yaşı.
Açılmayan sirr doludu,
Qobustanın hər bir daşı.

Füsunkardı payız, qışı,
Üzə gülür güllü yazı.
Qüdrətliidi gur yağışı,
Coşub-daşır Kür, Arazı.

Bakı canı, saf qanıdı,
Yayılbıdı şöhrət-şanı.
Bir cüt qoşa qanadıdı
Qarabağı, Naxçıvanı.

Təbiətdə möcüzədir,
Mavi Göygöl, Maralgölü.
Halal zəhmət mənbəyidir
Muğan düzü, Ceyrançölü.

Üzeyir bəy neçə-neçə
Ölməz əsər bəstələyib.

Bülbülün hər zəngüləsi
Ürəklərə nur ələyib.

Saz havası gur səslənir
Həm Şirvanda, həm Aranda.
Hər fəsildə tər bəslənir,
Sarı limon Lənkəranda.

Tarlalara həyat verən
Araz mənim, Kür mənimdir.
Müstəqil günlər yaşayan
Azərbaycan Vətənimdir.

NAXÇIVANAM

Goca Şərqin qapısında
Dayanmışam, Naxçıvanam.
Yarandığım əzəl gündən
Odlar yurdu olmuş anam!

Sinə gərib düşmənlərin
Od püskürən davasına.
Vüqarımı məlhəm qoydum
İgidlərin yarasına.

Sinəm üstə əsrlərin
Silinməyən izi vardır.
Qucağımda Əcəmidən
Abidələr yadigardır.

Xan Arazım, Arpaçayım
Dastanıdı aşırıqların.

Tükənməyən duz dağlarım
Nemətidi bu diyarın.

Söz açıqlar "Sirab"ımdan,
"Badamlı"mdan – çox varımdan.
Övladlarım gileylənmir
Boranımdan, baharımdan.

Göz gəzdirib fəsillərdə
Dağlarım salın nəzər.
Görərsiniz gözəl kəklik
Daşdan-daşa necə səkər.

Bağlarımı seyr edənlər
Görərlər ki, nələrim var.
Alma, heyva, sarı limon,
Pardaxlanıb gülöyşə nar.

Yaylağım da sərin bulaq,
Min naxışlı çəmənim var.
Novruz günü dost-tanışa
Paylamağa səmənim var.

Xan Arazdan su çəkilir
Cadarlaşmış Böyükdüzə.
Məktəblilər səy göstərir
Yollar boyu çinar düzə.

Arpaçayı! Nə gizlədim,
İncimişdim mən də ondan.
Ancaq gördüm günahsızdı,
Çox uzaqdı nahaq qandan.

Böhtanlamış zaman onu,
Dözəmmədi, coşdu-daşdı.
Bulandırdı saf suyunu,
Başımıza oyun açdı.

Arpaçayın üzərində
Min hünərlə tikildi bənd.
Dəyişdi öz simasını
Şərumda çox oba, kənd.

Naxçıvanam!
Müstəqillik günəşidir
Üzərimə nur ələyən..
Gündən-günə çiçəklənən
Mən gözəllik məskəniyəm.

Övladlarım gülərzüzlü,
Şən nəğməli, azad səslə.
Qucağımda bəsləyirəm
Gələcəyə gedən nəsi!

KƏNDİMİZ

Dağlar qoynunda
Bir kəndimiz var.
Onu görənlər
Heyran qalırlar.

Gözəl yaradıb
Tanrı bu kəndi.
Adamları da
Zəhmətsevəndi.

Gündüzlər günəş
Şəfəq ələyir.
Gecə ay, ulduz
Nura bələyir.

Yazda bulaqlar
Coşub çağlayır.
Dağ çayı daşıb
Yolu bağlayır.

Yayda şəhərdən
Qonaqlar gəlir.
Çadırlar qurub
Burda dincəlir.

Çobanlar düzə
Yayır sürünü.
Balıqlar gölə
Qoyur kürünü.

Köçəri quşlar
Qayıdıb gəlir.
Qazlar, ördəklər
Bala bəsləyir.

Babalar hər cür
İş bacarandı.
Nənələr kövrək
Layla çalandı.

Dağların başı
Çənsiz olmayır.

Yemişan, zirinc
Barsız olmayır.

Boldu alması,
Heyvası, narı.
Yaman boy atıb
Qoz ağacları.

Təpələr, düzlər
Nərgiz, lələdi.
Dağ zanbaqları
Gül piyalədi.

Uşaqlar burda
Çox mehribandı.
Gözəl oxumaq
Şərəfdi, şandı.

Çox ətirlidi
Nanə, yarpızı.
Bal tək şirindi
Qovun, qarpızı.

Əgər astaca
Qalxsan bu dağı,
Dərsən çoxlu
Quzuqulağı.

ARPAÇAY

Azərbaycan elləri
Çox geniş, ulu olub.
Bərəkətli çölləri,
Çayları sulu olub.

Hayıf, böyük yurdumuz
Köksündən yaralanıb.
Xəyanətlər üzündən
Neçə yol paralanıb.

Qədim, doğma el-oba
Yad əllərdə qalıbdı.
Dərd gəlib dərd üstünə,
Torpağı azalıbdı.

Arpaçay da mənbəyi
Alır o dağ, dərədən.
Bulaqları gur olan
Soğanlı, Bətdərədən.

Neçə yerdə bu çayın
Önünə sədd çəkirlər.
Zəhərli tunellərə
Axarın dəyişirlər.

Ancaq baxmır sədlərə,
Coşub-daşır yazda çay.
Şərurda dönür mavi
“Gümüşgöl”ə Arpaçay.

Uşaqlar çox sevirlər
Bu coşğun, həlim çayı.
Sahilində dincəlir
Hər ili qızmar yayı.

“Gümüşgöl” ün suları
Can verir çölə, düzə.
Tarlaların bol varı
Sevinc gətirir üzə.

Su həsrətli düzlərə
Axıb dolsun Arpaçay!
İlin bütün günləri
Ayar olsun Arpaçay!

ARPAÇAYIN UŞAQLARI

Dilləri şən nəğməli,
Səsləri gur səslidir.
Gül açıb arzuları,
Xoşbəxt günlər nəslidir.

Çay kənarı gözəldir,
Vaxtları ötmür hədə.
Sevinc, şənlik əzəldir,
Görməyirlər qəm, kədər.

Təpələrin, dağların,
Dolaşırlar qaşında.
El-obaya bağlanırlar
Onlar uşaq yaşında.

Hər birisi çevikdir,
Hər birisi ağıllı.
Sinələri şerli,
Əfsanəli, nağıllı.

Arpaçay sahilində
Uşaqlar boy atırlar,
Ömrün pöhrə ilində
Arzulara çatırlar.

TUNELDƏN

Əzəmətli dağların
Daş köksünü yardılar.
Arpaçay axsın deyə,
Uzun tunel saldılar.

Sular burda sürəti
Alırlar sanki yeldən.
Bircə anın içində
Axıb keçir tuneldən.

ARPAÇAYIN SELLƏRİ

Çayın sahilindədir
Sarağilin evləri.
Su daşıyır güllərə,
Yorulmayırlar əlləri.
Bir mahnı haray kimi
Dolaşsa da əlləri,
Saranı qorxutmayırlar
Arpaçayın selləri.

ARPAÇAY SAHİLİNDƏ

Arpaçay sahilində
Yaşıl tala qoruqdu.
Qoynundakı meyvəsi
Çiyələkdə, moruqdu.

Ay uşaqlar, tez olun,
Başlayağın halaya.
Götürün heybənizi
Yollanağın talaya.

Çaydan keçə bilmərik,
Suyu yaman sərindi.
Gəlin körpüdən keçək,
Arpaçayı dəridi.

Qoruqçu əminin də
İcazəsin alağın.
Çiyələyin, moruğun
Dadına da baxağın.
Sərin düşən vaxtacan
Biz qoruqda qalağın.

ARPAÇAYA GEDƏN YOL

Təpələrin, dağların
Bellərində kəmərdi.
İllərin gur selinə
Dözərək, sinə gərdi.
Buludlarla görüşə,

Dumanda, çəndə itər.
Yarı yolda tükənməz,
Dərədə-düzdə bitər.
İlin bütün çağında
Gülü bol, çiçəyi bol.
Qəlbləri ovsunlayar
Arpaçaya gedən yol.

ƏRİNDİ

Çayın qarşısın kəsib,
Uşaqlar daş düzdülər.
Sonra onlar həvəslə
Göllərində üzdülər.
İlkin durdu sahildə,
Nə danışdı, nə dindi.
Uşaqlar səsleyəndə
Dedi ki, göl dərinə.
Sonra əl vurub suya
Söylədi, su sərinə.
Uşaqlar bilirdi, göl
Nə dərin, nə sərinə,
Ancaq ilkin köynəyin
Soyunmağa ərinə.

DAĞ HAVASI

Şəhərə gəlib
Xanımzər nənə.
Qovuşub yenə
Gül nevesinə.

43411

Üzündən öpür,
Doydum deməyir.
Gözündən öpür,
Doydum deməyir.
Ancaq arabir
Nəse söyləyir:
– Sınıxıb nəvəm, –
Giley eyləyir.
Deyir: – Toğrulum
Getsin yaylağa,
Qovuşsun o da
Yurda, oylağa.
Toğrul nəvəmin
Dağ davasıdı.
Suyu, çörəyi
Dağ havasıdı.

Toğrul nənəylə
Gəlib yaylağa,
Heyran qalıbdır
Dərəyə, dağa.
Nərgiz, lələdən
Dəstə bağlayır.
İçdikcə bulaq
Coşub, çağlayır.
Yaşıl çəməndən
Göbələk dərir,
Kəkotu yığıb,
Günəşə sərir.
Minir kəhərə,
Gəzir obanı.
Axtarır tapır

Dostu çobanı.
Sürür otlığa
Qoyun, quzunu.
Sal daşlar üstə
Səpir duzunu.
Hava qaralcaq
Geyir kürkünü.
Çıxarıb yaddan
İsti, bürkünü.
Hər nə istəyir
Nənəyə deyir.
Baldan, qaymaqdan
Doyunca yeyir.
Nənəsi baxıb
Sevinir yaman.
Mehriban səsle
Deyir bu zaman:
– Mənim nəvəmin
Dağ davasıdı,
Suyu, çörəyi
Dağ havasıdı!

BURA PAYTAXT BAKIDI

Gözlərim qan ağlayır,
Sinəmi qəm dağlayır,
Gələ bilmirəm, Bakı,
Yolu fələk bağlayır!

Bakı hər vaxt Bakıdı,
Şəhərlərin pakıdı...

Qolun qurusun, fələk,
Bura paytaxt Bakıdı.

Unum keçmir ələkdən,
Baş açmıram kələkdən.
Hər şey gözləmək olar
Belə qanlı fələkdən!

Dilimdəki ağıdı,
Köksümdə qəm dağıdı.
Bakıya qoşun yeridən,
Xilaskar yox, yağıdı!

Sinəm polad sacımdı,
Millet qeyrət tacımdı.
“Oğul!” deyib saç yolan,
Bacı mənim bacımdı!

Qurban olum gəlinə,
Bir görmədim ərinə.
Məzarda da qovuşdu
Qaragözlü ərinə!

Qardaşım yaralıdı,
Ürəyi paralıdı.
Yolum yoxdur getməyə,
Şərurum aralıdı!..

MEŞƏDƏ

Uşaqlarla toplaşib
Biz meşəyə gəlmişik.
Yollar boyu çiyələk,
Bol göbələk dərmişik.

Doymayıraq quşların
Cəh-cəhəli səsindən.
Onları xilas etdik
Ovçunun tələsindən.

Bizi görcək, ağaca
Dırmaşdılar dələlər.
Cüyürləri səslədik,
Bize sarı gələlər.

Başımızın üstüçə
Dolaşanlar teşədi.
Onlar burda yaşayır,
Axı bura meşədi.

Meşəbəyi özünə
Koma tikib taxtadan.
Qışda quşlar, heyvanlar
Qorunurlar şaxtadan.

Hamımızı bir anda
Qərribə heyrət aldı.
Duruşundan tanıdıq,
Bizə baxan maraldı.

Axşamacan meşənin
Hər yanını dolaşdıq.
Xoş ovqatla hamımız
Meşəylə sağollaşdıq.

20 YANVAR GÜNÜ

20 Yanvar günü
Saçımıza dən ələdi.
Bakıdakı qansız ordu,
Kimi gördü, güllələdi.

Dağ çəkildi sinəmizə,
Dünya belə dağ görməyib!
Kim qoşulub haqq səsinə,
Öz canını sağ görməyib!

Qan ediblər gecə yarı,
Nə vecinə özgə, yadın.
Dəhşətə bax, ulu Tanrı,
Güllələnib uşaq, qadın!

Haqq səsinə səs qatanlar
Səhv addımlar atmayıblar.
Evlərinə can atanlar
Qapısına çatmayıblar.

... Necə tutum tox özümü,
Elimin matəm çağıdır...
Deyə bilmərəm sözümlü,
Dilimdəki qəm, ağıdı.

SAĞALMAZ BALA DAĞI

1990-cı il, 20 Yanvar günü,
Ermənilər toplarla
Sədərəyi vurdular.
Neçə günahsız adam
Əlil, şəhid oldular.

Topların qəlpələri
Yaraladı dağ-daşı.
Al qanına bələdi
Elvin, Malik qardaşı.

Onlar döndü bir anda
Əkil-Bəkil quşuna.
Məzarları başında
Layla çalır bir ana:

– Tutubdu qala dağı,
Kəməndə sala dağı.
Nə yara var, sağalar,
Sağalmaz bala dağı.

Eşidin, bu qəmli səs
Bir ananın səsi.
Bu qəm-kədər, bu nalə
Dünyamızın besidi.

Deyir: – Topdan, raketdən
Düşmənlər od ələdi.
Elvinlə Malikimi
Al qanına bələdi!

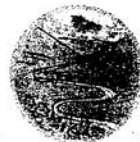
Bir cüt qönçə idilər,
Pardaxlanıb açmadı.
Onlar top qəlpəsindən
Yayınmadı, qaçmadı.

Yağılının əliylə
Odlanıb, torpaq yandı.
Mənim bir cüt balam da
Öz qanına boyandı!

Qatillər, şəhidlərin
Bəs nə idi günahı?
Sizi gorsuz qoyacaq
Anaların qəm, ahı!

Bilin, bəd niyyətiniz,
Gözünüzdə qalacaq.
Tanrım özüm bilərəm,
Sizdən qisas alacaq.

... Dörd yanı boldu dağlar...
Üstünüz koldu, dağlar...
Sizi ürekdən sevən
Körpələr öldü, dağlar!..

QOÇAQ QIZDIR İLKANƏ

*Evi də süpürmüşəm,
Yorulmamışam yenə.
Görənlər deyir mənə,
Qoçaq qızıdır İlkanə.*

QOÇAQ QIZDIR İLKANƏ

Nənəm deyir: – Bağçadan
Dər əvəlik, dər nanə.
Dadlı dovğa bişirək,
Günortaya, İlkanə.

Babam deyir: – Güllərə
Gəl su səpək, olsun nəm.
Susəpəni mən tutum,
Sən su daşı, İlkanəm.

Boz Toplanla ağ Məstan
Nə istəyir, görün nə?
– Axı səhərdən acıq,
Bizi yedirt, İlkanə.

Evi də süpürmüşəm,
Yorulmamışam yenə.
Görənlər deyir mənə:
– Qoçaq qızıdır İlkanə.

FUTBOLÇU, TOPÇU, GOPÇU

Bizim bu Araz bala
Bir azcana gopçudu.
Bir azca futbolçudu,
Bir balaca topçudu.

Bu gopçu futbolçunun
Alabəzək topu var.
Bu futbolçu topçunun
Uzunlülə topu var.

Topu vurcaq qapıya,
Çığırır ki, "qoldu, qol!".
Topsa keçmir qapıdan,
Hamı gülür, soldu, soll

Quşları hey səsleyir,
Tez heyətə səpir dən.
Topuyla atəş açır,
Od çıxmır lüləsindən.

Siz bir baxın Araza,
Elə deyir topçudu,
Çox güclü futbolçudu.
Ancaq hamı bilir ki,
Bir balaca gopçudu.

İSLAM DAHA YEKƏLİB

İslam daha yekəlib,
Boyu çatır partaya.
İslam bir az kökəlib,
Gücü çatır çantaya.
Barmaqları bərk tutur
Karadaşı, qələmi.
Şəkil çəkir, bilməyir,
Dovşandımı, dələmi.

Səhər, günorta, axşam
Özü yeyir yeməyi.
Yamanca çox xoşlayır
İslam şər deməyi.
Səliqəli geyinir,
Fikir verir özünə.
Hər yerdə böyüklərin
Əməl edir sözüne.
İslam daha yekəlib,
Əzizlənin hey adı.
Dərslərindən aldığı
Qiymətləri əladı.
– İslam daha yekəlib,
İslam bir az kökəlib, –
Belə söyləyir hamı.
Ağıllı olduğundan
Hamı sevir İslamı.

DÜŞ GƏL YERƏ, GÜLƏŞƏK

Araz deyir: – Ay Günəş,
İşığın aşib-daşır.
Sənə baxa bilmirəm,
Gözlərim bərk qamaşır.

Qaçıb çıxmısan göyə,
Cığallığından əl çək.
Əgər məndən qorxmursan,
Düş gəl yerə, güləşək!

TƏNBƏL OLMAQ İSTƏMİRƏM

Günortanın istisi
Yeri yandırır yaman.
Oynadığın ta bəsdı,
Gəl, indi də yat, Şaman.

Şaman deyir: – Ay nənə,
Məni səhər oyatdın.
Çox yatan tənbel olar, –
Deyib hələ söz atdın.

Tezəcə qalxdım yataqdan,
Baxdım sənın sözüne.
Nənə, tənbel adını
Götürmürəm özümə.

AYDANIN CAVABLARI

– Aydan, nə vaxt
Açır lələ,
Yanağına
Qonur jalə?
– Yazda.

– Aşıq əmi
Hey səs salır,
Mahnıları
Nədə çalır?
– Sazda.

– Zümzüməni
Güllü çaydan
Harda edir,
Söylə, Aydan?
– Qazda.

AYNA

Bu şirindil, gül bala,
Mehriban qız Aynadı.
Əlləriylə tutduğu
Balaca bir aynadı.
Ayna aynaya baxcaq,
Qanı yaman qaynadı.
Aynadakı qız ilə
Deyib-gülüb, oynadı.

AYTƏNƏM

– Boynubükük bitən gül,
Nə olubdu, qəmlisən.
Ağlayırsan elə bil,
Leçəkləri nəmlisən.

Səndən şer bilirəm,
Mənə öyrədib nənəm.
Tanımadın sən məni? –
Səni sevən Aytənəm!

KÜSÜBDÜR

İslama bax, İslama,
Qaşlarını çatıbdı.
Bütün oyuncaqları
Döşəməyə atıbdı.

İslamın ad gününə
Köynək alıb dayısı.
Ancaq heç nə almayıb,
Çox sevdiyi ayısı.

Bu şekilli kitabı
Gətiribdi əmisi.
Ona heç nə almayıb,
Bax, yelkənli gəmisi.

Xəsis dovşan, eşit, bil,
İslam sevir bibini.
Qoz-badamla doldurub
Köynəyinin cibini.

Alma, armud gətirib
Bağından da babası.
Evin küncündən baxır
Dəhrə, beli, yabası.

Doymaq olmur nənənin
Plovunun dadından.
Şir də hədiyyə vermir
Oyuncaqlar adından.

Ona görə də İslam
Qaşlarını çatıbdı.
Oyuncaq dostlarını
Bir-birinə qatıbdı.

EHTİYATLA GƏZ

Araz əli cibində
Bostanda saymaz gəzir.
Şamamanın, qovunun
Tağlarını hey əzir.

Babası görcək bunu
Söyləyir ki, ay Araz,
Gəzən zaman bostanı
Ehtiyatlı ol bir az!

Şamamanın tağları
Ayaqlansa, solurlar.
Bu girdə şamamalar,
Bil, ətirsiz olurlar.

Zədələnmiş xiyarın
Kolonun yox əlacı.
Lap körpəcə xiyarlar
Yeyilmir, olur acı!

Əzilən yemislərin
Yetmək olmur dadına.
Sanki qara su hopur,
Qovunun bal dadına.

Tağdan hər nə istəsən,
Gərək yavaş üzəsən.
Araz, gərək bostanı
Ehtiyatla gəzəsən!

BABA VƏ AYNUR

Aynur babaya
Suallar verir.
Baba da deyir
Cavabı bir-bir:

– Dağların gözəl
Anı haçandır?
– Ceyran yanında
Cüyür qaçanda.

– Dünyanın təmiz
Anı haçandır?
– Mavi səmadan
Ay nur saçanda.

... Ömrünün əziz
Anı haçandır?
– Qapımı nəvəm
Aynur açanda.

ƏNCİR ÇATIR ARAZA

Baba deyir: – Alça var,
Kim yeyirsə, tez desin.
Araz deyir: – Alçanı
İlkin dostumuz yesin.

Baba deyir: – Gilasa
Buyurun, qonaq olun.
Araz deyir: – Gilasdan
Xoşu gəlir Toğrulun.

Baba deyir: – Ənciri
Bəs hansı balam yesin?
Araz deyir: – Onu da
Axıra qalan yesin.

SÖZÜ YERƏ SALMADIM

Qoynu dolu alma görcək
Baba işi anladı.
İcazəsiz iş üstündə
Arazı bərk danladı.

Araz dedi: – Babacan,
Ağacları çıxmadım.
Heç bir kəsdən gizlicə
Almaları yığmadım!

Bağban əmi soruşdu,
Dedim Arazdı adım.

Dedi: – Araz, alma dər,
Sözü yerə salmadım!

GÖY YERƏ ZƏNG EYLƏYİR

Hava yaman tutulub,
Şimşək hay-küy eyləyir.
Topa-topa buludlar
Yerə yağış ələyir.
Baxıb yağın yağışa,
Uşaqlar söz söyləyir;
İlkin deyir: – Bu yağış
Yeri lap dəng eyləyir.
Toğrul deyir: – Damlılar,
Bax, Yerlə cəng eyləyir.
İslam deyir: – Uşaqlar,
Göy Yerə zəng eyləyir.

BİRİNCİLƏR

1986-cı ildə ilk dəfə altı yaşında birinci sinfə gedən qızım İlkanənin və sinif yoldaşlarının şərqi.

Bu gün sinəmizə
sığmayır ürək,
Ay kimi aləmə
ışığı saçırıq.
Bilik zirvəsinə
alpinistlər tək
Altı yaşımızdan
yollar açırıq.

Biz kövrək baxışlı
çiçək balalar,
Çox qəti addımlar
atacağıq.
Uzaq ulduzlara –
qalaktikaya
Elmlə, hünərlə
tez çatacağıq.

Qaynar bulaq kimi
hər vaxt daşacaq,
Anaya, Vətənə
məhəbbətimiz.
Sığmayıb sinəyə,
coşub-aşacaq
Doğma el-obaya
sədaqətimiz.

Hər fikri, hər sözü
müəllimlərin
Bizlərə həyatda
dərs olacaqdır.
On bir qış, baharlı
məktəb illərin
Hər anı yaddaşda
yaşayacaqdır.

Bu gün sinəmizə
sığmayır ürək,
Ay kimi aləmə
ışığı saçırıq.

Bilik zirvəsinə
alpinistlər tək
Altı yaşımızdan
yollar açırıq.

ÇAYIR

Baba yeri bellədi,
İki kərdi qayırdı.
Torpaqdakı otları
Kərdilərdən ayırdı.
Araz bu vaxt otların
Üstə torpaq yayırdı.
Bu işini babaya
Hələ kömək sayırdı.
Babası görcək onu
Tezce işdən ayırdı.
Dedi:– Otların yeri
Bostan deyil, bayırdı.
Bürüyər düz-dünyanı,
Araz, bunlar çayırdı.

YEYİNDİ

Bizim Nanə balamız
Hər bir işdə yeyindi.
Məktəbdən gələn kimi
Ev donunu geyindi.
Həvəslə paltar yuyur,
Su tökdüyü seyindi.
Gördüyü işlər üçün

Nə söz dedi, nə dindi,
Nə bircə yol deyindi.

BULAQ

Dağların ətəyində
İnci sulu bulaq var.
Bulağın gözündə də
Bitib yabanı otlar.

Bir-bir yoldum otları,
Sandım, bulaq ağlayır.
Baxdım, fərəh-sevincdən
Bulaq coşub-çağlayır.

Bulağın buz suyundan
İçəmmədim, dayandım.
Ancaq ayna suyunda
Sığallandım, darandım.

ÇAYDAN

Qazın üstündə çaydan
Özünü bərk saxladı.
Alovlar qəzəblənib
Onu yaman dağladı.
Yazıq çaydan dözməyib,
Hönkür-hönkür ağladı.

İLKİN

Bizim ilkinin
Ad günü idi.
Bibisi güllü
Köynək getirdi.
Şəkilli kitab
Aldı dayısı,
Vardı pələngi,
Vardı ayısı.
"Tüfəng" getirdi
Əmisi ona,
Dedi: "Gedərsən
Ceyran ovuna".
Tez dedi ilkin:
– Kitab alıbdı
Atam Heyrana,
Orda yazıblar,
Gülle atmayın
Cüyür, ceyrana.

NAĞILDI

Nənəsi şirin-şirin
Araza nağıl deyir.
Cırdan gecə yatmayır,
Durub qayğanaq yeyir.
Aldadı acgöz divi,
Hələ çayda boğdurub.
Odu yığmaq səfərin
Uğurla başa vurub.

Nənə deyir: "Bax, Araz,
Yat ki, yuxusuz olma,
Tez böyü ki, həyatda
Cırdandan geri qalma".
Araz güldü bu ara,
Yuxusu da dağıldı.
Dedi: "Bilirəm, nənə,
Dediklərin nağıldı".

BƏNÖVŞƏ

Qorxmur qardan, soyuqdan,
Qorxmur qazdan, toyuqdan.
Dolaşır hey bağçada,
Noğul gəzir taxçada.
Bir az kövrək, kəsəndi,
Bacılığı Süsəndi.
Yenə boynunu əyib,
Kimşə xətrinə dəyib.
Dilə tutur nənəsi,
Çox mehribandır səsi:
– Kim nə dedi, incidin,
Bircə danış, bircə din.
Kömək elə, gəl işə
Gəl, Bənövşə, Bənövşə,
Gül, Bənövşə, Bənövşə!

AĞLAYAN GÜLLƏR

Güllərə bax, güllərə,
Güllər baxır güllərə.
Deyir, güllər gecədən
Yamanca qorxubdular.
Doyunca ağlayıblar,
Baxın, göz yaşlarını
Ləçəklər saxlayıblar.

GÜNƏBAXAN

Günəbaxan, günəbaxan,
Ay özünü günə yaxan.
Quşlar səni dənleyəcək,
Açıq qalib axı yaxan.

AY HANI

Doluxsunub ağlayır,
Bəhrüz ovunmaq bilmir.
Yanağına axışan
Göz yaşlarını silmir.
Deyir: – Yeyib yeməyi,
İçən kimi çayımı,
Baxdım, göydə tapmadım
Mən dünənki ayımı.
Nənə, mənim ayımı
Kim bu günə salıbdı,
Qarpız boyda ayımdan
Bircə dilim qalıbdı.

Bilirəm ki, günahkar
O bostançı Nəsibdi.
Ayımı qarpız bilib,
Dilimləyib kəsibdi.

ÇIRAQ

Çıraq yanır bayaqdan,
İşığını az salır.
Nəşə olub çıraqa,
Yamancana sozalır.
İlkin dedi: – Bilirəm
Əlacını çox asan,
Gərək onun astaca
Qulağını burasan.

İNCƏDİ

Mənim Nənə balamın
Dişləri çox incədi.
Bilirsiniz, uşaqlar,
Bunun səbəbi nədi?
Nənə bala bu yayı
Dişlərini dişədi,
Nənəsi nə söylədi,
Nənə onu elədi.
Durub yükün önündə
Söylədi: – Siçan bacı,
Bax, mənim dişlərimin
Sənə qalır əlacı.
Al kötük dişlərimi,

Pay göndərirəm sənə.
Sənsə incə dişindən
Hədiyyə eylə mənə.
Siçan yaman xoşlanıb
Nənənin bu işindən,
Alıb kötük dişini,
Verib incə dişindən.

ÇATMADI

Xavər nənə nağıl deyir,
Nəvələri dinləyir.
Göyden almalar düşür,
Her biri mürgüleyir.

Şirin-şirin yatdılar,
Bircə Nənə yatmadı.
Dedi: – Nənəm payladı,
Mənə yuxu çatmadı.

QAQAŞ BELƏ QAQAŞDI

Altı gözəl bacının
Qardaşı tək Qaqaşdı.
Gözləri qapqaradı,
Qaşları çatma qaşdı.

Bağçanı "suvarır" o,
Üst-başı təmiz yaşdı.
Budaqdan alma dərdi,
Yedi, diş qamaşdı.

Qazanda süd bişirdi,
Birdən qaynadı, daşdı.
Bilmədi ki, nə etsin,
Qaqaş çaşdı, nə çaşdı.

Məktəbə getmir hələ,
Yaşı hələ dörd yaşdı.
Çoxlu şerlər bilir,
Qaqaş belə Qaqaşdı.

BALACABOY QULU

Bu armud ağacının
Yaşı çoxdur, uludur.
Budaqlarda meyvəsi
Yetiştir, suludur.
Altdan armuda baxan
Balacaboy Quludur.

POLİS ƏMİ

Polis əmiyə baxın,
Hamı keçiddən keçir,
Təkə yolda o qalır.
Küçənin ortasında
Özü də ki, fit çalır...

SƏLİM BABA

Səlim baba atlanıb,
Əlindədi tatarı.
Çiyindədi aynalı,
Belindədi qatarı.

Tatarını yelləcək,
Cilovu tez boşlayır.
Kəhər at birce anda,
Qaçışına başlayır.

Yaşıl obalardakı
Sürülərə baş çəkir.
Hərdən bir ağız oxur,
Elə bil kəklik səkir.

Buz bulağın başında
Həvəslə süfrə sərir.
Hələ nəvələrinə
Lələ, nərgiz də dərir.

Yorulmaq nədi bilməz
Ömrün ahıl çağında.
Dözməz yadlar atlana
Obasında, dağında.

Baxın, yenə atlanıb,
Əlindədi tatarı.
Çiyindədi aynalı,
Belindədi qatarı.

NƏNƏMİN SANDIĞI VAR

Zəhra nənənin
Bir sandığı var.
İçində hər vaxt
Qoz-badam olar.
Əgər kim sözsün
Düzünü desə,
İşində ona
Kömək eyləsə,
Vaxtında yatsa,
Vaxtında dursa,
Kim öz gününü
Maraqlı qursa,
Bağçadan nağıl,
Şer gətirsə,
Məktəbdən çoxlu
"Beş"lər gətirsə,
Zəhra nənə tez
Sandığı açar,
Nəvələrinə
Qoz, badam paylar.

DİLİNƏ PAY ÇIXAN QIZ

Dışləriylə dilini
Urfanə bərk sıxıbdır.
Deyir: – Bir bax, ay nənə,
Dilimə pay çıxıbdır.

Nənə deyir: – Urfanə,
Nə sızılda, nə ağla.

Səbəbini söyləyim,
Yadında yaxşı saxla.

İlkanənin, İlkinin
Noğul payın yeyirsən.
Qoz, fındığı sındırıb,
Siz yeməyin, deyirsən.

Hələ körpə Nanənin
İçirsən süd payını.
Qoymayırsan Sahilə
İçə şirinçayını.

Küsdürməsən Günay,
Qutabını almadı.
Qırmızı almalardan
Turala pay qalmadı.

Ancaq özün yeyirsən,
Hər nə keçir əlinə.
Özgə payı yeyənin,
Bax, pay çıxar dilinə.

ŞİRİN QIZDIR RƏVA

Çox şirin qızdır
Balaca Rəva.
Görcək, əl edir
Ulduza, aya.
Yaman sevinir
Şarı şişəndə,

Mətbəxdə qoğal,
Qutab bişəndə.
Bağa aparcaq
Babası onu,
Tezcə geyinir
Güllü donunu.
Budaqdan dərir
Almanı, narı,
Rənglərin deyir:
– Qırmızı, sarı.
Gülü, çiçəyi,
Qaçıb iyləyir.
Duzlu, məzəli
Şər söyləyir.
Baxışı bənzər
Nur saçan aya,
“Şirin qız” deyir
Hamı Rəvaya!

LALƏ

Saçları qapqaradı,
Qaşları ayparadı,
Bir söz soruşub, dindir,
Sözləri şişsirindi.
Yanaqları qırmızı,
Kim tanımır bu qızı.
Kirpiyində jalədi –
Bu qız bizim Lalədi.

DƏRMƏYİR

“Uzundraz” Salmanın
Boyu hədsiz ucadı.
Şux durmur, əyir yanın
Hamı deyir, qocadı.

Gülüb uca boyuna,
Küsdürmüşük Salmanı.
O da dərməyir bizə
Budaqlardan almanı.

BABASINA OXŞAYIR

İlkin çox-çox istəyir
Tezəcə yaşa dolmağa.
Babası kimi qoçaq,
Zəhmətsevən olmağa.

Səhər tezdən oyanıb
Quzuları otarır.
Nənənin həyatında
Həvəslə odun yarır.

Axşamçağı bağçada
Gördü, arxda su vardı.
Eyləmədi tənbellik,
Çiçəkləri suvardı.

Çox razıdı İlkindən
Qonşuda Şəkər nənə.

Hər işində yetişir
Qarının köməyinə.

Böyüklərə hörməti
O, özünə borc sayır.
Görənlər deyir, İlkin
Babasına oxşayır.

ŞƏHƏRƏ YAZILAN MƏKTUB

Bu məktubum çatacaq
Bakılı qız Zəhraya.
Bizdən çoxlu salam var
Sizin evdə hamıya.
Yaz görək, Məmməd əmi
Hansı işdə çalışır,
Kənd müəllimi şəhərə
Necə dözüb, alışır.
Getdiyiniz zamandan
Artıq dönüb ay ilə,
Bizi yada salırmı
Əziz xalam Nailə?!
Bacım deyir, Şəbnəm heç
Ətə-qana dolurmu?
Məktəbdə qiymətləri
Yenə “əla” olurmu?
Natəvanın çox incə,
Mələhətli var səsi.
Musiqi dərslərinə
Çoxalıbmı həvəsi?!
Zəhra xanım, sən özün

Sevirsənmi şəhəri,
Qəlbini oxşayırmı
Axşamları, səhəri?!
Yəqin sən də bağçada
Dost tapmışan özünə,
Onların da həmişə
İnanırsan sözüne.
Sözüm çoxdur yazmağa,
Bil, beledir vəziyyət.
Geniş məktub yazacam
Özüm yaza biləndə.
Sən də cavab yazarsan
Özün yaza biləndə.
Məktubdakı sözləri
Mən dedim, atam yazdı.
Sonda imza eyləyən
Əziz dostun Arazdı.

PAŞA

Babasının adını
Yaşadır nəvə Paşa.
Nənəsi hey söyləyir:
– Baban tək yaşa, Paşa.
Baban kəhər belində
Dolaşardı obanı,
Erməni görəndə o,
Görürdü ac qabanı.
Bala, vallah, o kişi
Çox qeyretli olubdur.
Bu torpaqdan gör necə

Ermənini qovubdur.
Tax belinə kəmərin,
Qalx belinə kəhərin,
Aman vermə dinsizə,
İçirt acı zəhərin.
Bilsin, ruhu şad olsun,
Yaşayır Məşə Paşa,
Qeyrətdə, səxavətdə
Baban tək yaşa, Paşa!

BABANIN MƏSLƏHƏTİ...

Qonaq gəlirdir
Şəhərdən Tağı.
Gəzib, dolaşib
Bağçanı, bağı.
Bu günsə tezdən
Qalxdı yataqdan,
Çörəyin yeyib
Çıxdı otaqdan.
Otlatmaq üçün
Çəpiş, quzunu,
Sürüb apardı
Tarla uzununu.
Gördü tarlada
Yam-yaşıl ot var,
Dedi, qoy yesin
Çəpiş, quzular.
Yaxşı ki, gəldi
Baba bu zaman.
Görüb bu halı

Vermədi aman.
Çəpiş, quzunu
Səslədi bir an,
Sürdü kənara
Tez yoncalıqdan.
Dedi: – Ay Tağı,
Otarmaq olmaz
Çəpiş, quzunu
Yaşıl yoncada,
Bil, gün uzun.
Çox yese yonca
Köpə bilərlər,
Kömək olmasa
Ölə bilərlər.
Sür, otlasınlar
Yaşıl çəməndə,
Göy otlar üstə
Rahatlan sən də!

PAŞA GƏLİR XOŞA

Baxmayın siz ondakı
Bəstə boya, az yaşa.
Əlindəki kamanı
Bənzəyir çatma qaşa.
Onun atdığı oxlar
Hələ dəyməyib daşa.
Görməyiblər söz deyə
Ya utana, ya çaşa.
Ya mənasız söz üstə
Uşaqlarla dalaşa.

Ya da ki, veyil-veyil
Küçələri dolaşa.
Ona görə qızların
Xoşuna gəlir Paşa!

YAYLAQDA

Qalxıb yataqdan
Hər səhər tezdən,
Çəpiş, quzunu
Otarıram mən.
Quzularımın
Gözləri toxdu,
Dəcəlliklə də
İşləri yoxdu.
Çəpişlərimlə
dəcəldi yaman,
Quzularıma
Vermirlər aman.
Qabaqda qaçıb
Yalı aşırırlar,
Otlamaq üçün
Buynuzlaşırırlar.
Gedib girirlər
Tikanlı kola,
Ha səsləyirəm,
Çıxmırlar yola.
Qaçıb çıxırlar
Uca qayaya,
Fikir vermirlər
Haraya, haya.

Nə vaxt günəşin
Qaşı əyilir,
Tez çəpişlərim
Yanıma gəlir.
Səsləri düşür
Dərəyə, dağa,
Onlar tələsir,
analarına
tez qovuşmağa.

TƏNDİR NİYƏ YANMADI

Xavər nənə
Təndir çatıb,
Quru odun,
Gərmə atıb.
Gurhagurla
Təndir yanır,
Odun, gərmə
alovlanır.
Birdən-birə
alov söndü,
Yamancana
hisə döndü.
Nənə düşdü
Yaman işə,
Əlac qaldı
Uzun şişə.
Gərmələri
Kötəkləyir,
Ətek tutub

Ətəkləyir.
Hər nə edir,
Təndir yanmır,
Tüstüleyir,
alovlanmır.
Nənə görür,
Baxcaq bəri,
Küflədəki
Gərmələri.
Nənə bildi
bu oyunu,
Demə, Toğrul
edib bunu.
İstəyib ki,
etsin kömək,
İşləməsin
Nənəsi tək.
Gərmələrdən
atıb o da,
Atammayıb
ancaq oda.
Küflə bu vaxt
dada çatıb,
Gərmələri
ora atıb.
Tüstü yolu
Bil, dolubdur,
Təndir hisdə
boğulubdur.
Nənə tezəcə
əl elədi,
Gərmələri

təmizlədi.
Odun, gərmə
alovlandı,
Gurhagurla
Təndir yandı.

DOVŞANA BAX, DOVŞANA

– Babacan, bax dovşana,
Sığınıbdı yovşana.
Gözləyir ki, biz gedək,
Gəlib girsin bostana.

BOSTANDA

Balaca Sahil
Gəldi bostana.
Qaçdı o yana,
qaçdı bu yana.
Gördü tağdaki
iri qarpızı,
Bircə anda o
Dərdi qarpızı.
Qolların açdı,
Götürəmmədi.
Qarpız yekəydi,
Gözlərin döydü,
boynunu əydi.
Babası gördü,
Sahil pərt olub,
Yanağı pörtüb,

Gözləri dolub.
Bir qəşəng, girdə
Şamama dərdi.
Gülümseyərək
Sahilə verdi.
Şamama yaman
Xoş gəldi ona,
O baxdı tərs-tərs
İri qarpıza.

TOĞRUL YATMAQ İSTƏYİR

Ay baxır,
Ay niyə
yatmayır?
Çay axır –
Çay niyə
yatmayır.
Alabaş
hürdü –
oyaqdı,
Otlayan
sürüdü –
oyaqdı.
Kəhərdi
ucadan
kişnəyən,
Bacımdı,
toyuğu
kişləyən.
Quzular

mələyir –
küzdedir,
Uşaqlar
gülüşür,
düzdedir.
Axı mən
nağılın
almasını
yemişəm.
Nənəmin
"Sağ ol!"un
dəmişəm.
Beləcə,
Şirinə-
şəkərə
batıram –
Yatıram,
yatıram,
yatıram.

KƏNDƏ GƏLMİŞİK

Ələddin əmimgilə
Atam məni apardı.
Evlərində bəstəboy
Şirindil qızı vardı.
Tək qalanda soruşdum:
– Qeşəng qız, adın nədi?
Gözlərini süzdürüb
Dedi ki, Səfalədi.
İstədim ki, soruşsam

Qardaşının adını,
Çay süzüb təriflədi
Mürəbbənin dadını.
Dedi: – Gəl yığışdıraq
Yersiz sözü, səs-ünü,
Yoxsa beşikdə yatan
Oyadarıq Elgünü.
Qoz-fındıq payımızı
Bir-birinə qatmadı,
Dedi: – Bunları bölən
Əziz nənəm Fatmadı.
Bax əlcəyə, coraba,
Bu işlər bil kimindir.
İncə, güllü naxışlar
Şamama bibinindir.
Rəngli qələmləri var,
Şkafında anamın,
Əllərini boyayır
Toxunan tək adamın.
Araz, darıxsan, gedək
Ot at, yesin quzumuz.
Evimizin yanında
Var sürüşkən buzumuz.
Bax, beləcə Səfalə
Dilə tutur Arazı.
Birəcə istəyi odur,
Darıxmasın o, azı.
Yenə şer deyirlər;
"Keçi", "Xoruz", "Dovşan"ı.
Süfrədəki qutabdan
Şirin-şirin yeyirlər.

BABAMIN ARILARI

Babam gezib çöl, düzü,
Gül-çiçəyi süzübdü.
Arı qutularını
Bu təkədə düzübdü.

Səhər çağı arılar
Uzaqlara uçurlar.
Ən ətirli gülləri,
Çiçəkləri qucurlar.

Çox həvəslə sorurlar
Şirəsini güllərin.
Boş keçirmir heç zaman
Onlar birçə günlərin.

İzin alıb babadan
Biz gəlirik təkəyə.
Ehtiyatla baxırıq
Qutularda pətəyə.

Bir gün qutu üstündə
Araz çəşdı, toy çaldı.
Qutudan arı çıxdı,
Onun əlini çaldı.

Babamın arıları
Yaman işlək arıdı.
Hamı deyir, babamın
Balı çiçək balıdı.

GÜN ÇIXSA

Otlaqdakı babadı,
Əlindəki yabadı.
Otu sərir, laylayır,
Cərgə ilə naylayır.
Tələsir erkən, barı
Xotmanlasın layları.
Gün çıxsa, şəh çəkilər,
Ot bükülməz, əzilər.

BABAM NƏ ZAMAN YATIR

Yay tətildə
Gəlmişəm kəndə.
Babam bil, heyrət
Doğurub məndə.
Lap səhər tezdən
Ot xotmanlayır.
Yeri belləyir,
Lək-lək tumlayır.
Su vurub arxa,
Suvarır bağı.
Alaq eyləyir
Günorta çağı.
Hey göz gəzdirir
Evə, eyvana.
Qulluq göstərir
Mala, heyvana.
Qalxır çardağa
Günəş batanda,

O, qəlyan çəkir
Hamı yatanda.
Bunlara gücü
De, necə çatır?
Görəsən, babam
Nə zaman yatır?

YAĞIŞ YAĞIR

Gör nə vaxtdır yağış yağır,
Daha yağır ağır-ağır.
Ata, yağış yorulubdur,
Qoy dincəlsin, evə çağır.

NƏNƏ VƏ URFAN

Yatağından qalxdı Urfan,
Ətrafına baxdı bir an.
Görməyib o, nənəsini,
Çıxarmadı heç səsini.
Ayısını alıb öpdü,
Uzadaraq üstün örtüdü.
Elə bu vaxt gəldi nənə:
– Nə olubdu, – dedi, – sənə!
Urfan saldı hay-harayı:
– Yatağında yatır ayı,
Gəl özün də bax, ay nənə,
Yer qalmayıb axı mənə.
Nənəsinə baxdı kövrək,
Sonra dedi pıçıltı tək:
– Nənə, oyatma ayını,

Yatsın mənim də payımı.
Heç oğlan da yatar yayda,
Qoyun gedim, çimim çayda!

SƏMANIN GİLEYİ

İlkin məndən böyüxsə də,
Hər vaxt mənə bacı deyir.
Hey oxşayır, öpür mənə,
Çiçəklərin tacı deyir.
Ancaq Sahil çox dəcəldi,
Yeməyini pinti yeyir.
Onu tənbeh eyləyirəm,
Mənə dili acı deyir.

BOZDU

– Nənə, şuluq etmişən,
Üstün də yaman tozdu.
– Yox, nənəcan, donumun
Rəngi belədi – bozdu.

QARIŞQALAR

Yuvaları önündə
Qarışqalar qaynayır.
Toxunmayın onlara,
Bir-biriylə oynayır.

Hücum vaxtı xırmana
Düzülürlər sıraya.

Buğda dənələrini
Tez alırlar araya.

Yolda hansı yorusa,
Köməyinə çatırlar.
Mənzilə yetənəcən
Lap qan-tərə batırlar.

Qış uzunlu havalar
Şaxta olsun, ya da qar.
Yeməyin azlığından
Qorxmayıq qarışqalar.

BAL

Yaxın gəl, bir şana bax,
Bu baldı, bala, baldı.
Çəkilib gül-çiçəkdən,
Söz yoxdu, bala, baldı.

HANSI NƏNƏN YAXŞIDIR

Bu gün mənə Bəyim xala
Badam verdi ki, sindir.
Sonra dedi: "Ay İlkənə,
Hansı nənən yaxşıdır?"

Biri mənə nağıl deyir,
Div yeyəmmir almanı.
Biri mənə başa salır
Gəbəyə gül salmanı.

Bir nənəmlə özümə don
Ölçüb, biçib, tikirəm.
Bir nənəmlə bağçamızda
Əlvan güllər əkirəm.

Biri ilə təmizlərik
Otaqların tozunu.
Biri ilə yemləyirik
Çəpişləri, quzunu.

Hər birinin dadlı-tamı
Qutabından doymaram.
Mən onları heç bir zaman
Gözü yolda qoymaram.

Çox sevirəm mən onları
Evimizin naxşısıdır.
Necə deyim, Bəyim xala,
Hansı nənəm yaxşıdır?!

TÜSTÜ DEYİL, DUMANDI

Araz yuxudan
Erkən oyandı.
Həyəət çıxcaq
Qorxub, dayandı.
Səslədi: "Baba,
Gəl, taya yandı!
Belə tüstülü
Yanan samandı".

Babası dedi:
– Həyət tüstü yox,
Çəndi, dumandı.

ARI

Bu arıdı, arıdı,
Rənginə bax, sarıdı.
Ayağına yığdığı
Zəhmətinin barıdı.

VƏFANIN HƏDİYYƏSİ

Körpə Vəfam – dəcəl qızım
Erkən qalxdı yataqdan.
Pəncərədən çölə baxıb,
Tezcə çıxdı otaqdan.
Düz bir qucaq gül gətirdi –
Hamısı tər-təzəydi,
Anasının portretin
Bu güllərlə bəzədi.
Sual görüb gözlərimdə
Dodaqların qaçırdı.
Onun incə təbəssümü
Günəş tək nur saçırdı.
Lək düzəldib, toxum səpib
Onun totuq əlləri.
Anasının ad gününə
Töhfə versin gülləri.

ŞAHNAZ

Çox dəyişkən halı var,
Küseyən qız Şahnazın.
Görənlər mat qalırlar,
Partladır part-part şarı.

Nə verirsən, almayır,
Əvvəlcə eyləyir naz.
Ona görə də çox vaxt
Qoğalsız qalır Şahnaz.

ŞİŞİRDİ

Bayram axşamı nənəm
Dadlı plov bişirdi.
Əti atdım pişiyə,
Axı baxıb şişirdi!

ALMA, NAR ALDI

Oyuncaqların
qoydu yerinə.
İlkin zənbilin
aldı əlinə.
Dedi: "Ay ana,
Gedirəm görüm
Necədir babam?
Nənəmin işin
bir xəber alam".
Zənbili görüb

anası duydu
Tezcə fikrini,
Ancaq açmadı
onun sirrini.
Öyrəndi ilkin
Necədir baba,
Qulluq eyləyir
bağçaya, bağa.
Nənəsi ilə
mətbəxdə qaldı,
Onun da işin
Tez xəbər aldı.
Əvəzində
Nənədən noğul,
babadan isə
Zənbili dolu
Alma, nar aldı.

SAHİL İLƏ SAHİLƏ GƏLİBDİLƏR SAHİLƏ

– Qəşəng bala,
Adın nədir?
– Mənim adım
Sahilədir.
– Ay Sahilə,
bu qaraqaş,
bu qaragöz,
bu qıvrımsaç,
fındıqburun
oğlan kimdir?

– Qardaşımdır,
onun adı
Sahildir.
– Sizin bura
Gəlmənizi
bəs kim bilir?
– Anam dedi,
Ay Sahilə,
de Sahilə,
Gedin baxın
həm dənizə,
həm sahilə.

KƏHƏRDİ

Məşəbəyi Xəlilin
Bir atı var – kəhərdi.
Belindəki qədimi
Naxışlı bir yəhərdi.

Kəhərin yüyəninə
Əli uzadan Məhərdi.
Minə bilmir kəhərə,
Baxışı bir təhərdi.

BOZDAR

Çoban Əli otarır
Yaylaqda sürüsünü.
Bozdar iti qoruyur
Sürünü bütün günü.

Sürüdən bircə addım
Bozdar addım atmayı.
Gecələr küz önündə
Mürgüləyir, yatmayı.

Kimsəylə işi olmaz,
Boş yerə hürüməz də.
Gecənin sükutunu
"Ham", "ham"a bürüməz də.

Ancaq görcək Arazı,
Tez hürməyə başlayır.
Axı bu dəcəl Araz
Bozdar iti daşlayır.

GÖRMƏSİN

Araz görsə, dava salar,
Cibindəki badam üstə.
Elə sındır, elə ye ki,
O görməsin, bala, Püstə!

TƏRGİTDİ

Araz gəldi bostana,
Bir dilim qovun yedi.
Yamancana sevindi:
– Dilim bal oldu, – dedi.

Koldan üzdü qarpızı,
Kəsdi, içi ağ idi.

Köks ötürdü astaca:
– Qarpız kal oldu, – dedi.

Yedi acı bibəri,
Üz-gözündən tər getdi.
Harayladı: "Ay baba,
– Dilim lal oldu, – dedi.
Acı bibər yeməyi
Araz o gün tərgitdi.

MƏMİŞ

Hər nə görsə istəyir
Bizim balaca Məmiş.
Ona görə də hamı
Ona deyir görməmiş.

AD GÜNÜNDƏ

Bu bəstəboy balamız
Qəşəng qız Nülufərdi.
Sözləri çox şirindi,
Gül kimi təzə-tərdi.

Bu gün Nülufər bala
Çatır düz beş yaşına.
Ad günündə dostları
Yığışıbdır başına.

Uşaqlar rəqs eyləyir
Ayaqları ucunda.

Sevinci aşib-daşır
Qardaşı Bəhruzun da.

Qutab, noğul paylayır
Uşaqlara bacısı.
Söyləyir, qoy olmasın
Ad gününün acısı.
Ad gününə çox gələn
Qonşu uşaqlarıdır.
Hər birinin deməyə
Ürək sözləri vardı.

Araz, Nanə, Urfanə,
Aysel, Günay və İlman,
Hüseyn, Murad, Ruqiyyə
Fürsət vermir bircə an.
Qucaqlayıb öpürlər
Nülufərin üzündən.
Bulaq kimi dupduru,
İri, qara gözündən.
Hamı deyir: – Tez böyü,
Böyük qız ol, Nülufər!
Dərslərindən əla al,
Tez yaşa dol, Nülufər!

Babası çox sevinir,
Nənə güllü geyinir.
Anası da, ata da –
Təbrik deyir hər ürək:
– Bizim Nülufər bala,
Bu beş yaşın mübarek.
Hər il beləcə sən
Ad gününü qeyd edək!

ACIBIYAN

Toğrul tēpədən
Bir kol qopardı.
Sonra qışqırıb,
Haray qopardı:
– Bu kolun südü
Əlimə dəydi.
Vurdum dilimə,
Acıdı, zəydi.
Nənəsi dedi:
– Toğrul, az ağla,
Dediklərimi
Yadında saxla.
Çöldən hər otu,
Kolu qoparma.
Gül-çiçək bilib,
Evə aparma.
Bax, bu kolun da
Südü ziyandı,
Özü də adı
Acıbiyandı.

TƏNƏK

Babam baharda
Bir tənək əkdi.
Suyunu verib,
Qayğısın çəkdi.
Balaca tənək
Yaman boy atdı,

Təzəcə uzanıb
Talvara çatdı.
Mat qaldım buna
Doğrusu, yaman.
Babam söylədi
Elə bu zaman:
–Tənəyin haqda
Belə məsəl var:
“Əl verən olsa,
Günəşə çatar”.

ALMA

Alma bağları bu il
Ağ dona bələnidir.
Budaqlara ələ bil
Ulduzlar ələnidir.

NAR

Nar kolunda çiçəklər
Cəlb eyləyir hər kəsi.
Günəşin istisindən
Pardaxlanıb düyməsi!

İYDƏ

Yaz günləri obadan
Ətirli bir iy gələr.
Nənəm sevincək deyər:
– Çiçəkləyib iydələr.

TUT AĞACI

Tut ağacı, tutlara də,
Yenə dava başlamasın.
Mən kölgəndə uzanmışam,
Məni üstən daşlamasın.
Təzə köynək geyinmişəm,
Üst-başımı yaşlamasın.

ÜZƏRRİK

Ay üzərrik, üzərrik,
Sizi koldan üzərrik.
Boyunbağı eyləyib,
Sinəməzə düzərrik.

SÖYÜD

Ağaclar arasında
Qoçaq gördüm söyüdü.
Bircə ilin içində
O, boy atıb böyüdü.

İradım var söyüdə,
Baxmır sözə, öyüdə.
Saçlarını daramır,
Özünə iş aramır.

NAR ÇİÇƏYİ

Hər ağacın, hər kolun
Özünün var çiçəyi.
Mənə daha xoş gəlir
Bağçada nar çiçəyi.
Kolların budaqları
Al-qırmızı bələnib,
Çiçəklərin üstünə
Mirvari şəh ələnib.
Günəşdən nur əməmək,
Onlar bara dolacaq.
Çiçəklərim payızda
Gülöyşə nar olacaq.

BADAM AĞACI

Bütün ələ-obaya
Təzəcə gəlib bahar.
Bağ-bağçada hələ də
Əriməyib tamam qar.
Ağacın çoxusu
Yuxudan oyanmayıb.
Ağappaq çiçəklərə
Hələ ki, boyanmayıb.
Badama bax, badama,
Budaqları – çiçəkdir,
Ağacın içində
O təkdir.

ŞAFTALI

Şaftalı ağacları
Çiçəkləyib çəhrayı.
Arılar bərk sevinir,
Bol olacaq balları.

BADAMDİ

– Babacan,
dağ döşündə
Qaraltılar adamdı?
– Yox, ay bala,
gördüyün
Adam deyil,
badamdı.

NECƏ DƏRİM

Lələ açib
çəmənlikdə,
Ətir saçır
çəmənlikdə.
Heç bilmirəm
necə dərim,
Axı qalib
çəmən dikdə.

PAYIZDA

Payız günləri babam
Bağçamızı bellədi.
Yerli gübrələr səpib,
Xeyli qulluq eylədi.
Dedi, bu gübrələrin
Üstünə qar qonacaq,
Onların şirələri
Axıb yerə hopacaq.
Qarlar əriyən kimi
Bənövşələr açacaq.
Nərgizlər, yasəmənler
Öz ətrini saçacaq.

QIŞ TƏBİBDİ

*Qış ən gözəl təbibdi,
Dərmanıdı yağan qar.*

QIŞ TƏBİBDİ

Yaxın gəlin, uşaqlar,
Sizə şər yazıram.
Saçları ağ təbib var,
Ondan bir sirr açıram.

Görürsünüz bir necə
Soyuq keçir havalar?
Xəstələrə heç cürə
Kömək etmir davalar.

Körpələr zökəm olub,
Öskürür, asqırırlar.
Rəngləri gül tək solub,
Gizlicə hiçqırırlar.

Çaşdırıb quru hava
Nənə ilə babanı.
Az qalır düşsün dava,
Bu qışın qarı hanı?

Onlar yaxşı bilir ki,
Dərdlərin əlacı var.
Qış ən gözəl təbibdi,
Dərmanıdı yağan qar.

QAR-QAR-QAR...

Qarğa qarıldayır:
– Qar-qar-qar.
Ay Araz, xəbərin var,
Var-var?..
Tezliklə qar yağacaq,
Qar-qar-qar!
Geyməyə isti paltarın
Var-var-var?!

ŞAXTADI

Meşəbəyi əminin
Tikdiyi ev taxtadı.
Geyib isti kürkünü,
Axı hava şaxtadı.

QAR YAĞIR

Qar yağır, bağ-bağcamız
Ağ donunu geyinir.
Evimizdə olanlar
Yağan qara sevinir.

Babam deyir: – Çox şadam,
Qoy yağsın beləcə qar.
Yazda çiçək bol olsun,
Bal toplasın arılar.

Nənəmin dedikləri
Düşündürür adamı.

Söyləyir, xoş havalar
Aldadar qoz, badamı.

Atam baxır çöllərə,
Deyir: – İtməz səyimiz.
Qar nə qədər çox olsa,
Bol olar çörəyimiz.

Anam isə bayaqdan
Yırğalayır beşiyi.
Layla deyir: – Yat, bala,
Qar bürüyüb eşiyi.

Qardaşım əl eyləyir,
Qartopu oynamağa.
“Şaxta baba” qurmağa
Bacım səsləyir bağa.

Qar yağır, quşbaşı qar,
Hamı qara sevinir.
Qar yağır, bağ-bağçamız
Ağ donunu geyinir.

BULAQDA YAZDI

Qışın oğlan çağıdı,
Hər yana ələlib qar.
Ağaclarısa şaxtadan
Sırsıra bağlayıblar.

Ancaq baxın bulağa,
Qışı da o, yaz sanır.
Bu soyuqda, sazaqda
Gur suları buğlanır.

Bir ovuc iç suyundan,
Görəcəksən illıqdi.
Saf sular da dolaşan
Qızıl pullu balıqdi.

Bu yamyaşıl otlara
Bulaq otu deyirik.
İsti lavaş, pendirle
Dürmək tutub yeyirik.

Bura əziz yeridir
Suya gələn qızların,
Doğma ocağı olub
Ördəklərin, qazların.

Qışın oğlan çağıdı,
Hava yaman ayazdı.
Bizim gözəl bulaqda,
Uşaqlar, bahar, yazdı.

URFAN VƏ ŞAXTA BABA

Qalxdı yataqdan
Balaca Urfan.
Gördü günəşdir
Bayırda hər yan.
Qaçdı bağçaya,
Gəzdi hər yanı,
Tapa bilmədi
Şaxta babanı.
Gözləri doldu,
Ağladı Urfan,
Köməyə çatdı

Babası bu an.
Dedi: "Ay Urfan,
Heç kişi ağlar,
Şaxta babadan
Sənə salam var!
Dedi, gedirəm,
Deyin Urfana,
Dadlı nağıllar,
Şirin noğullar
Gətirəm ona.
Bu gülləri də
Pay verdi sənə,
Dedi, qoy dərib
Aparsın evə".
Urfan tez dərdi
Bənövşələri,
Gül ətri saçdı
Totuq əlləri.
Sonra gülləri
Bir-bir iylədi,
Şaxta babaya,
"Sağ ol" söylədi!

DAĞLAR ÇİÇƏKLƏYİB DİR

Bağlar ağa bürüncək,
Babam sevincək deyir:
– Bağlar çiçəkləyibdir.

Dağlar ağa bürünür,
Babam niyə söyləmir:
– Dağlar çiçəkləyibdir.

SOYUQDUR

Bir ayağı üstə duran
Bizim çil-çil toyuqdur.
Baxın, necə üşüyür,
Axı hava soyuqdur.

BU CİNASLI ŞERLƏR GÖR SİZƏ NƏ DEYİRLƏR

Çobanın dostu atdı,
Çapıb yaylağa çatdı.

Yolçunun dostu mehdi,
Çəmənin dostu şəhdi.

Nənəyə dost nəvədi,
Bir də polad həvədi.

Parçanın adı çitdi,
Üstündə gülü şitdi.

Günün təzə yarsıdı,
İsti bizi qarsıdı.

NOVRUZ ADƏTLƏ- RİMİZ

(poema)

Qış qurtardı, gəldi yaz,
Çöllər yaşıl don geyir.
Aşıq sinəsində saz:
– Xoş gəldin, Novruz, – deyir.

Novruzun būsətına
İsladırıq saf dəni.
Sinidə, məcməyidə
Göyərdirik səməni.

Səmənimiz xoş günün
Gəlişidi, izidi.
Yaşillığın, bolluğun,
Bərəkətin rəmzidi.

Taxıllar da beləcə
Təzəcə bara dolacaq.
Hər evin, hər süfrənin
Çöreyi bol olacaq.

Uşaqlar çox həvəslə
Oxuyur bu nəğməni:
– Səməni, saxla məni,
Hər yaz göyərdərəm səni.

Qızılgül pardaxlanır
Bülbüllərin xətrinə.
Təbiət qərq olunur
Bənövşənin ətrinə.

Pəncərələr taybatay
Üzü göyə açılır.
Günəşin şəfeqləri
Eyvanlara saçılır.

Bağbanlar bağlarını
Təmizləyir xəzəldən.
Təzə tinglər əkməyə,
Yer seçiblər əzəldən.

Nənəm geyir təptəzə
Qoftanı, tumanını.
Bu il də xoş keçəcək,
İtirmir gümanını.

Sandığından süfrəyə
Qoz tökülür, badam düzür.
Sonra çatır ocağı,
Aş asır, plov süzür.

Şəkərbura, paxlava
Hamı həvəslə yeyir.
Nənəm baxıb yollara:
– Xoş gördük, Novruz – deyir.

Babam quru çırıqdan
İri tonqal qurubdu.
Od üstən tullanmağa
Hamı hazır durubdu.

– Ağırılığım-uğurluğum,
Qadam-balam,

Hamısı tökülsün,
Bu odda yansın, –
Söyləyib hallanırıq,
Tonqalın üzərindən
Həvəslə tullanırıq.

Qadalar, azar-bezar
Qatılır gur alova.
Canımızda ağırlar
Tökülür od-alova.

Qaş qaralcaq hamımız
Evlərə tələsirik.
Papaq, heybə ataraq
Qapıları kəsirik.
İçəridən tərənir
Heybələrin kəməri.
Tez görmək istəyirik
Verilən hər nəməri.
Evin dəcəl qızları
Zarafatdan qalmayıır,
Bayram günüdür deyər
Bizi sayı salmayıır.
Payını ağır görəcək
Hamı sinəyə sıxır.
Açan kimi içindən
Qapqara pişik çıxır.

Qırmızı almaları
Doldururuq heybələrə.
Gedirik evlərdəki
Yaşlıları görməyə.

Hamını bircə-bircə
Yoluxub yad edirik.
"Bayramınız mübarek", –
Hər birinə deyirik.

Analar şam yandırır
Övladları adına.
Deyirlər, Tanrı çatsın
Qoy onların dadına.

Yanan şamlar nur saçır
Hamımızın ömrünə.
Onlar bizi aparır
Xoşbəxtliyə, ağ günə.

Tonqalın alovları
Səngiyəndə, sönəndə,
Alovların dilləri
Parlaq közə dönəndə,
Üzərrik atıb bibim
Söyləyir bu sözləri:
– Bu oda kəm baxanın
Qoy partlasın gözləri!..

İlaxır gecəsində
Obaşdan oyanırıq.
Axar çayın önündə
Cərgəylə dayanırıq.
Salamlayıb lal suyu,
Qəlbimizi açırıq,

Sonra çay üzərindən
Üç dəfə adlayırıq.

Novruz axşamı qızlar
Xoş niyyətli olurlar.
Qonşunun qapısından
Danışığı pusurlar.
Elə ki, içəridən
İlk kəlmə xoş söz olur,
Qızların ürəyinə
Sevinc, məhəbbət dolur.

Meydandakı uşaqlar
Çox oyunda yarışır.
Yumurta döyüşməkdə
Haray küyə qarışır.
Ərköyünlər, cığallar
Həddini hərdən aşır,
Kimsə kimdən küsərsə
Bayram günü barışır.

KİTABIN İÇİNDƏKİLƏR

<i>Ön söz</i>	3
AZƏRBAYCAN VƏTƏNİMDİR	
Azərbaycan Vətənimdir	6
Naxçıvanam	7
Kəndimiz	9
Arpaçay	12
Arpaçayın uşaqları	13
Tuneldən	14
Arpaçayın selləri	14
Arpaçayın sahilində	15
Arpaçaya gedən yol	15
Ərindi	16
Dağ havası	16
Bura paytaxt Bakıdı	18
Meşədə	20
20 Yanvar günü	21
Sağalmaz bala dağı	22
QOÇAQ QIZDIR İLKANƏ	
Qoçaq qızdır İlkanə	25
Futbolçu, topçu, gopçu	25
İslam daha yekəlib	26
Düş gəl yərə, güleşək	27
Tənbəl olmaq istəmirəm	28
Aydanın cavabları	28
Ayna	29
Aytənəm	29
Küsübdür	30
Ehtiyatla gez	31

Baba və Aynur	32
Əncir çatır Araza	33
Sözü yərə salmadım	33
Göy yərə zəng eyləyir	34
Birincilər	34
Çayır	36
Yeyindi	36
Bulaq	37
Çaydan	37
İlkin	38
Nağıldı	38
Benövşə	39
Ağlayan güllər	40
Günəbaxan	40
Ay hanı	40
Çıraq	41
İncədi	41
Çatmadı	42
Qaqaş belə qaqaşdı	42
Balacaboy Qulu	43
Polis əmi	43
Səlim baba	44
Nənəmin sandığı var	45
Dilinə pay çıxan qız	45
Şirin qızdır Rəva	46
Lalə	47
Derməyir	48
Babasına oxşayır	48
Şəhərə yazılan məktub	49
Paşa	50
Babanın məsləhəti	51
Paşa gəlir xoşa	52

Yaylaqda	53
Təndir niyə yanmadı	54
Dovşana bax, dovşana	56
Bostanda	56
Toğrul yatmaq istəyir	57
Kəndə gəlmişik	58
Babamın arıları	60
Gün çıxsın	61
Babam nə zaman yatır	61
Yağış yağır	62
Nənə və Urfan	62
Səmanın gileyi	63
Bozdu	63
Qarışqalar	63
Bal	64
Hansı nənən yaxşıdır	64
Tüstü deyil, dumandı	65
Arı	66
Vəfanın hədiyyəsi	66
Şahnaz	67
Şişirdi	67
Alma, nar aldı	67
Sahil ilə Sahilə gəlirdilər sahilə	68
Kəhərdi	69
Bozdar	69
Görməsin	70
Tərgitdi	70
Memiş	71
Ad günündə	71
Acıbiyan	73
Tənək	73
Alma	74

Nar	74
İyde	74
Tut ağacı	75
Üzərrik	75
Söyüd	75
Nar çiçəyi	76
Badam ağacı	76
Şaftalı	77
Badamdı	77
Necə dərim	77
Payızda	78

QIŞ TƏBİBDİ

Qış təbibdi	80
Qar-qar-qar	81
Şaxtadı	81
Qar yağır	81
Bulaqda yazdı	82
Urfan və Şaxta baba	83
Dağlar çiçəkləyibdir	84
Soyuqdur	85
Bu cinaslı şerlər	85
<i>Novruz adətlərimiz (poema)</i>	86

İbrahim Yusifoğlu
Azərbaycan Vətənimdir
(şerlər və poema)

BAKI – ŞİRVANNƏŞR – 2003

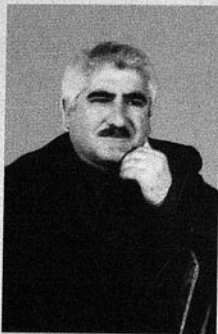
Kompüter icraçısı ***Həyat Mahmudova***
Kompüter yığıcısı ***Xəyalə İmanova***
Lalə Cavadova

İstehsalat şöbəsinin müdiri
Həmiyyə Heydərova
Sex müdiri ***Telnaz Cəbraylova***

Yığırma verilib **12.07.2003.**
Çapa imzalanıb **15.07.2003.**

Formatı **60x84 1/16.**
Fiziki çap vərəqi **6,0.**
Sayı **300.**

2003
1093

Şair İbrahim Yusifoğlu Naxçıvan elinin Şərur mahalının Axura kəndində dünyaya göz açıb. İlk təhsilini bu kənddə alıb, ilk şerini də burada yazıb. Onun şerləri çox təbii və orijinaldır. Bu gün məktəbəqədər tədris müəssisələrimizdə, ümumtəhsil məktəblərimizin aşağı siniflərində təhsil alan şagirdlər İbrahim Yusifoğlunun şerlərini sinifdən xaric qıraətlərdə sevə-sevə oxuyurlar.

Biz əminik ki, "Azərbaycan Vətənimdir" şerlər və poemalar kitabı sizin sevimli kitablarınızdan olacaqdır.

711